

L. Paul Müller A.30

PUBLICACIONS

de la

Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis

L'obra social de la República

LA NOVA LLEI D'ACCIDENTS
DEL TREBALL

per

JAUME VALLS I MULLET

*Vice-president del Centre Autonomista de Dependents
del Comerç i de la Indústria*

(Conferència donada a Ràdio Barcelona
el dia 19 de març de 1933)

Barcelona

1933

R4-733

PUBLICACIONS
de la
Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis

L'obra social de la República

LA NOVA LLEI D'ACCIDENTS
DEL TREBALL

per

JAUME VALLS I MULLET

*Vice-president del Centre Autonomista de Dependents
del Comerç i de la Indústria*

(Conferència donada a Ràdio Barcelona
el dia 19 de març de 1933)

Barcelona
1933

Publicacions
de la
Comissió de Recerca del Institut d'Estadística

obra social de la República

LA NOVA LLEI D'ACCIDENTS DEL TREBALL

per

JUAN PÉREZ DE ARRIAGA

Traducció de l'obra de l'enginyer i economista
del Govern de França

Comissió de Recerca del Institut d'Estadística
el dia 10 de gener de 1931

Barcelona

1931

IMPLANTACIÓ DE L'ASSEGURANÇA OBLIGATÒRIA DELS ACCIDENTS DEL TREBALL EN LA INDÚSTRIA

El nou règim obligatori d'assegurança d'accidents del treball en la indústria, establert per la Llei de 4 de juliol de 1932, el Decret de 8 d'octubre del mateix any i el Reglament de 31 de gener de 1933, ve a acomplir una obra de justícia social.

Constitueix un magnífic avenç en el desenvolupament de la Política social de l'Estat.

L'esperit de solidaritat dels homes ha fet que existeixi una comprensió clara de la importància que enclouen les assegurances socials, en totes llurs modalitats, que posen a cobert de tot risc el món proletari. I heus ací que el susdit esperit de solidaritat respon per virtut del progrés humà, a una finalitat social, i per tant, podem dir, a una capacitació del deure col·lectiu, fonament de les assegurances socials.

De la necessitat i eficàcia de les assegu-

rances socials, encara hi ha qui, dissortadament, en té un coneixement inexacte, no veient-hi més que unes formes tributàries, que planen damunt les classes patronals.

Per tant, a fi d'esborrar aquest concepte erroni, s'imposa una actuació divulgadora de les normes bàsiques d'aquesta nova assegurança per tal que hom pugui comprendre'n la significació i abast, tot fent remarcar els seus avantatges i els drets i deures que li són inherents.

I aquesta **Caixa de Pensions per a la Vellea i d'Estalvis**, responent a l'esmentada finalitat, publica avui la interessant conferència pronunciada pel senyor Jaume Valls i Mullet, a Ràdio Barcelona, el dia 19 de març d'enguany, que per la importància del seu contingut, en el que exposa d'una manera clara i comprensiva la nova llei en tots els seus aspectes, podrà orientar a bastament tots aquells a qui interessa el coneixement i el compliment de l'assegurança obligatòria d'accidents del treball en la indústria.

Les funcions d'aquesta nova assegurança social, quant al que fa referència a les atribucions i operacions pròpies de la "Caixa Nacional d'Assegurança d'Accidents del Treball", a Catalunya corresponen a la **Caixa de Pensions per a la Vellea i d'Estalvis**, en virtut del traspàs, ja realitzat, de l'execució de les assegurances socials al nostre règim d'autonomia, segons els corresponents Decrets del Govern de la República i

del Consell Executiu de la Generalitat, publicats a la Gaceta de Madrid i al Butlletí Oficial de la Generalitat.

*Així mateix, el Consell Directiu de la "Caixa Nacional d'Accidents del Treball", tenint en compte els precedents de totes les altres assegurances socials de l'Estat, ha confiat també el seu règim i personalitat asseguradora a la pròpia **Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis**, per a la pràctica d'aquest nou règim a les illes Balears.*

*En editar, doncs, el present fascicle, la **Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis** ho fa responent a la missió que oficialment té assenyalada, a Catalunya i Balears, respecte d'aquesta nova assegurança social, i alhora, amb el propòsit que els seus objectius de justícia social obtinguin la major difusió.*

Alemanya, Anglaterra, Argentina, Austràlia, Bèlgica, Brasil, Dinamarca, Estats Units, França, Hongria, Itàlia, Japó, Letònia, Nova Zelanda, Països Baixos, Polònia, Rússia, Suècia, Suïssa, Uruguai, Xecoslovàquia i Xile, tenen ja implantada l'assegurança dels accidents del treball.

L'obra social de la República

La nova Llei d'Accidents del Treball

En tots els Estats del món, cada dia van incorporant-se a les necessitats de la vida quotidiana aquells problemes que a tots els homes ens interessen per igual.

Les exigències de la vida moderna fan que l'home busqui amb afany la forma més humana de donar satisfacció a les més apremiants necessitats; de mantenir la salut del cos, la pau de l'ànima, i procurar aquella indispensable independència econòmica que ens alliberi de les dificultats o la misèria en hores adverses, i ens permeti de mirar l'esdevenidor amb optimisme. La realitat, no obstant, ens diu en tots moments, que aquest desig es torna somni. Hi ha milers i milers d'homes que no han pogut mai assolir un mínim de benaurança després de treballar anys i anys, i després de llarga lluita per la vida cauen víctimes de llurs necessitats, deixant els seus, en la immensa majoria de casos, en la misèria i desesperació.

En el nostre país, dissortadament, són comptades les persones que s'han donat compte que de les qüestions socials, polítiques i econòmiques, resoltes amb equanimitat i justícia, depèn l'esdevenidor de la humanitat. Essent problemes de tanta complexitat d'interessos, era natural que sols un aglutinant poderós, l'Estat, podia lligar interessos tan heterogenis, i llavors fou quan els corrents universals portaren les nacions a preocupar-se de tan difícils problemes i es convocaren conferències internacionals per a estudiar resolucions o almenys atenuacions de les diferències socials.

Si un dia sentiu la necessitat d'estudiar una mica la història, veureu com aquesta us ensenyarà que mai cap nació no fou moralment gran, si dins d'ella una classe social dominava d'una manera absoluta totes les altres.

És a la humanització d'aquestes diferències socials al que tendeix la nova Llei d'Accidents del Treball que començarà a regir el primer d'abril. Abans, però, us diré que aquesta reforma obeeix a compliment d'acords internacionals, acords que no som els primers, ni molt menys, a portar a terme.

La nova Llei d'Accidents del Treball

La Conferència Obrera Internacional, celebrada a Ginebra l'any 1922, ha fet que s'hagi modificat la Llei d'Accidents del Treball d'acord amb aquell organisme internacional. Com tota renovació, i aquesta és de les que vénen a remoure un sens fi d'interessos, els quals sempre, degut a les interpretacions de cadascú i als esperits contraris a tot quant signifiqui règim social nou, fan que augmenti la desorientació fomentada per elements interessats. La ignorància de què la nova Llei obeeix a compromisos de caràcter internacional, ha influït poc o molt a la desorientació actual, però una vegada assabentats del per què d'aquesta reforma, molt necessària i justa, res no té de particular que el legislador s'hagi capacitat del deure i necessitat de convertir en realitats els principis de la Constitució de la República. La nova legislació (nova en el nostre país) té ja una sèrie de precedents. La conferència de l'Organisme Internacional del Treball de la S. D. N. fou celebrada a Ginebra el 25 de maig de 1925, amb l'assistència de nombrosos delegats patronals i obrers, amb una important representació de socialistes alemanys, francesos i belgues. I el dia 10 de juny de 1925, aprovà un conveni i recomanació de l'apartat 13 del tractat de Pau de Versalles que parla de la nova organització del Treball, que assegura un mínim de benestar, que servís de barrera al comunisme roig. Es concretà, també, que els països que ratifiquessin el

conveni, en els casos d'indemnització, havien de fer-ho, en el successiu, no amb unes pessetes (dos anys de sou, com fins ara), sinó que fos en *forma de renda*.

La Conferència Internacional del Treball, en l'apartat B del conveni de Ginebra, preveu que aquestes pensions poden pagar-se d'una forma que l'obrer no pugui malgastar el capital.

El subsidi que la C. I. acordà que es comencés a cobrar després dels 5 dies de l'accident, al nostre país es paga el primer dia, o sigui a l'immediat a l'accident. La C. I. de Ginebra acordà també que la invalidesa total, la dels grans invàlids, fos així mateix indemnitzada en forma de renda, i que es prenguin totes les mesures per a assegurar la renda a l'obrer accidentat o als seus hereus en el cas de mort.

L'entrada en vigor d'aquests acords, s'entenia en rebre la C. I. dues ratificacions dels dits acords, fer dos Estats, i una vegada entrat en vigor aquest nou règim, assenyala 5 anys per a anul·lar-lo o rectificar-lo. Les indemnitzacions no podran ésser mai inferiors a les acordades a la C. I. de Ginebra, i Ginebra diu que no seran inferiors als 2/3 de jornal, que és el 66'66 %. La Llei del nostre país és més tolerant perquè sols assenyala el 50 per cent del jornal, i en les indemnitzacions temporals, Ginebra diu que seran el 66'66 per cent, i ací és el 75 per cent. A remarcar que s'ha previst el cas de rescat del capital d'indemnització mitjançant certs requisits, però mai no podrà passar de la quantitat import de 4 anys de salari.

L'actual Ministre del Treball concorregué a la tantes vegades esmentada Conferència Internacional de Ginebra amb caràcter oficial i el 24 de maig de 1928 foren ratificats els tals acords per l'Estat.

Aquest règim que significa una legislació social d'avantguarda representa un moviment de molts milions, i davant certes pressions, molt corrents en aquella època de l'odiada i odiosa dictadura, una vegada ratificat l'acord, com sempre en el nostre país, es deixà córrer.

En efectuar-se el canvi de règim i confeccionar-se la carta constitucional de la República Espanyola, en la

qual comença dient que: "España es una República de trabajadores de todas clases", és molt natural que s'hi possessin el mínim de beneficis per als obrers, i el Ministre del Treball es trobà amb una llei que havia d'implantar en el nou règim, llei que no significa pas un sectarisme polític, sinó complimentar acords internacionals. I aquesta llei de bases tan important fou aprovada el 4 de juliol de 1932, quan es discutia a les Corts de Madrid l'Estatut de Catalunya. Fou llegida una tarda, i s'aprovà seguidament, gairebé sense donar-hi importància.

Els elements patronals no han d'oblidar que les indemnitzacions per incapacitat permanent o mort han de pagar-se en forma de pensions, i com que l'Estat preveu que hi haurà patrons que no podran pagar, el fons de garantia substituirà el patró, però es perseguirà el patró deutor, embargant-li el que tingui fins a cobrir la quantitat necessària per a assegurar la renda.

Veiem, ara, les obligacions que imposa la nova Llei en els casos d'accidents del treball seguits de mort o d'incapacitat permanent.

De les indemnitzacions En aquests casos, l'obrer té dret a què li sigui abonada una indemnització d'acord amb les normes següents:

a) Si l'accident ha produït una incapacitat permanent i absoluta per a tota mena de treball, el patró deurà abonar a la víctima una renda equivalent al 50 per cent del salari.

b) Si l'accident ha produït una incapacitat permanent i total per a la professió habitual, però que no impedeixi a l'obrer de dedicar-se a qualsevol altra mena de treball, la renda serà del 37'5 per cent del salari.

c) Si l'accident ha produït una incapacitat parcial i permanent per a la professió i mena de treball a què es dedicava la víctima, el patró haurà de satisfer una renda equivalent al 25 per cent del salari.

d) Si l'accident ha produït la mort de l'obrer, el patró

ve obligat a abonar als hereus una indemnització d'acord amb les normes següents:

1.ª Si deixa vídua i fills o néts menors de 18 anys o incapacitats per al treball, la renda serà equivalent al 50 per cent del salari que gaudia la víctima.

2.ª Si sols deixa vídua sense fills i néts, la renda serà del 25 per cent del salari de la víctima.

3.ª Una renda igual a un 20 per cent del salari als pares o avis de la víctima, pobres i sexagenaris o incapacitats per al treball, si no deixés vídua ni descendents, sempre que siguin dos o més els ascendents.

En cas de quedar un sol, la indemnització consistirà en una renda equivalent al 15 per cent del salari que guanyava la víctima.

4.ª Si la víctima no deixa ascendents ni descendents ni cònjuge, el patró ve obligat a lliurar el capital necessari per a constituir una renda del 15 per cent del salari a favor del fons especial de garantia de la Caixa Nacional d'Assegurances.

Totes les rendes són vitalícies, llevat de les reconegudes a favor dels fills i néts, les quals seran temporals, cessant quan els beneficiaris arribin als 18 anys d'edat. Igualment la vídua perdrà el dret a pensió si contreu segones núpcies.

Cal també fer l'advertència que, quan la víctima deixi vídua i fills menors de 18 anys, la indemnització quedarà reduïda a la meitat, o sigui al 25 per cent, en arribar els fills a l'edat de 18 anys.

I encara totes les rendes podran ésser augmentades.

Ultra l'exposat, totes les rendes podran ésser augmentades—fins a un 50 per cent més de ço assenyalat—quan per la incapacitat, a conseqüència de l'accident, la víctima necessiti l'assistència constant d'altra persona.

També ve obligat el patró a abonar les despeses d'enterrament de la víctima d'un accident, sota les regles següents:

a) En poblacions fins a 20.000 habitants, 100 Ptes.

b) En poblacions de 20.000 a 100.000 habitants, 150 pessetes.

c) En poblacions majors de 100.000 habitants, 200 pessetes.

És interessant de remarcar ací que els obrers estrangers gaudiran dels beneficis de la nova Llei d'Accidents del Treball, així com també els seus hereus que resideixin en territori espanyol en produir-se l'accident.

Els hereus que resideixin a l'estranger en ocórrer l'accident disfrutaran del dit benefici, en el cas que la legislació del seu país reconegui, en iguals condicions, els súbdits espanyols, o quan es tracti de ciutadans d'un país que hagi ratificat amb plena efectivitat el Conveni Internacional de Ginebra sobre igualtat de tracte en matèria de reparació d'accidents del treball, o bé quan així s'hagi estipulat en Tractats especials.

Assistència mèdico-farmacèutica

És d'obligació del patró l'assistència mèdico-farmacèutica, assistència que es prestarà a l'obrer fins que es trobi en condicions de tornar al treball.

Quan l'accident obligui la víctima a ingressar a un hospital o clínica, les despeses seran també a càrrec del patró.

Del rescat Per excepció, les indemnitzacions podran ésser abonades als beneficiaris en forma de capital, mitjançant acord de la "Comisión Revisora Paritaria Superior de Previsión Social", la qual examinarà les circumstàncies del cas, apreciarà si s'ofereixen garanties de bon ús del capital, i fixarà la part de valor del rescat que hagi d'ésser satisfeta com indemnització sense que pugui excedir de l'import dels salaris de quatre anys.

De l'assegurança obligatòria El patró ve obligat a assegurar el pagament de les indemnitzacions per incapacitat permanent o mort dels seus obrers produïdes per accidents del treball.

L'assegurança podrà fer-la:

a) Directament amb la Caixa Nacional d'Assegurances d'Accidents del Treball, mitjançant la inscripció en una Mútua patronal que tingui concertat amb la Caixa Nacional el pagament de les indemnitzacions.

b) Mitjançant contracte amb una societat comercial d'assegurances que tingui al seu càrrec, en cas de mort o incapacitat, el lliurament, a la Caixa Nacional, del capital necessari per a l'abonament de les rendes que corresponguin.

Queden excloses d'aquestes dues normes i hauran, per tant, de contractar directament amb la Caixa Nacional d'Assegurances d'Accidents del Treball, les empreses o particulars concessionàries o contractistes d'obres i serveis públics. De la mateixa manera vindran obligats a fer-ho l'Estat, Regió, Municipi, Província i tots els organismes de caràcter públic.

* * *

Amb un procés molt natural, ja hem arribat a la creació de la Caixa Nacional d'Assegurances, que és la que té el control de les primes o indemnitzacions.

La creació d'aquesta Caixa, de fet, és el primer pas de l'estatització de les assegurances.

L'obligatorietat de l'assegurança tan sols abasta en el cas de mort, o incapacitat permanent.

Caixa Nacional d'Assegurances d'Accidents del Treball Es crea un organisme amb aquesta designació, investit de la personalitat jurídica necessària per tot allò que es relacioni amb els fins de la seva institució.

Les finalitats d'aquesta Caixa, són les següents:

- 1.ª La preparació, proposta i modificació de tarifes per a l'assegurança del pagament d'indemnitzacions en els casos de mort i incapacitat permanent.
- 2.ª Fer l'assegurança directa d'aquesta mena de risc.
- 3.ª Constituir i pagar les rendes.
- 4.ª Administrar i invertir els capitals que se li lliurin per a la creació de les indicades rendes.
- 5.ª Formació d'un fons especial de garantia per al pagament d'indemnitzacions en els casos d'insolvència patronal.
- 6.ª Serveis mèdics, inspecció i revisió d'incapacitats.

Organització i funcionament de la Caixa Nacional

Aquest organisme serà creat per l'Institut Nacional de Previsió d'acord amb l'article 8 dels seus estatuts, prèvia aprovació del Ministeri del Treball.

Estarà administrada per un Consell que presidirà el President de l'Institut Nacional de Previsió, i compost encara pels següents membres: El Conseller Delegat i Sots-director de l'Institut; tres representants del Consell del Patronat del mateix Institut; un representant del Ministeri del Treball; un representant del Ministeri de Finances; tres patrons, tres obrers i dos Vocals especialitzats.

Patrimoni de la Caixa Nacional d'Assegurances

Estarà constituït: per una aportació inicial de 500.000 pessetes constituïda per l'Estat; per les primes que d'acord amb les tarifes li siguin satisfetes pels patrons que hagin contractat l'assegurança directament amb la Caixa; pels interessos dels capitals que li siguin lliurats; per les Companyies d'Assegurances i les Mutualitats que contractin amb els patrons;

per les multes que puguin imposar-se als patrons en cas d'actes d'obstrucció en efectuar les visites d'inspecció, i per incompliment de la Llei. El màxim d'aquestes multes serà de 1.000 pessetes.

Càlcul de rendes Les bases tècniques per al càlcul de rendes seran: per als cònjuges i ascendents dels morts per causa d'accident, i per a la víctima en cas d'incapacitat parcial permanent, s'utilitzarà la taula de mortalitat C. R. (Caisse Nationale des Retraites pour la Vieillesse).

Per als descendents dels morts a conseqüència d'accidents, s'aplicarà la taula de mortalitat C. R. perllongada.

Per a les víctimes d'accidents amb incapacitat total o absoluta, la taula R. I. (Caisse des Retraites pour les Invalides).

La taxa d'interès en tots aquests casos, serà de 3 1/5 per cent.

Tarifes Per a la calculació de les primes que hauran d'ésser abonades pels patrons, s'establiran tarifes diferents per a cada indústria, subjectes a un límits el màxim i mínim dels quals s'expressen en les tarifes.

Per exemple: per a la indústria de transports de persones a base d'autoòmnibus de línia, la tarifa serà de 3, 4, 5 1/2, 6 1/5 i 7 1/5 per cent sobre l'import dels jornals de l'empresa.

Es podran contractar lliurement a base del mínim i màxim d'aquests tipus, posat que la Llei no estableix normes de diferenciació.

Aquesta Llei fou ampliada pel Reglament, data 31 de gener de 1933, que enumera totes les indústries en les quals pot haver-hi accidents del treball, exceptuant-se únicament els serveis domèstics, mentre no en tregui el patró un lucre. Quan el patró en tregui un lucre—cas dels serveis d'hotel, per exemple— llavors sí que hi entra el servei domèstic.

La Llei assenyala taxativament les indemnitzacions segons el quadre de relacions que és igual a la Llei anterior.

De la readaptació professional Tracta també de la readaptació de l'obrer que ha sofert accident, i és interessant de remarcar-ho, perquè llavors l'obrer sols pot cobrar un 25 per cent en lloc del 50 per cent, i encara, aleshores, es pot tornar la part corresponent del capital responsable o de garantia. De manera que hi ha d'haver un interès especial en la fundació d'aquest institut de readaptació de l'obrer accidentat; primer, per humanitat, i segon, per propi interès.

La Caixa Nacional tindrà un servei especial de readaptació funcional d'invàlids del treball, servei que podrà ésser utilitzat abans d'ésser donat d'alta l'obrer o després de declarada la seva incapacitat.

Aquests serveis especials seran gratuïts per al patró o entitat asseguradora.

És realment interessant de saber que el Ministeri del Treball obrí una informació pública perquè tothom portés orientacions, essent digne de notar, que les Cambres de Comerç i de la Indústria i les Companyies d'Assegurances i les Mutualitats de Catalunya presentaren un informe que ha contribuït a orientar en fer-se el Reglament.

Cal, també, dir que el legislador assenyala el jornal màxim de 15 pessetes per als obrers manuals, i menys de 5.000 pessetes per als dependents.

Sempre, naturalment, s'entén en els casos d'accidents produïts per estar executant una feina corrent.

L'explosió d'un gasòmetre — posem per cas — és considerada com un accident del treball. Una casa que caigui, no dona dret a la indemnització.

Quan es presenti el cas que l'obrer demani el rescat del capital, serà la Comissió Superior, que està per damunt de tot, la que dirà si es concedeix o no, sempre, però, com hem dit abans, sota la base màxima de quatre anys de sou.

Quan l'obrer no deixa cap hereu dels assenyalats per la Llei, també és obligatori de fer el fons per a assegurar la renda, que en aquest cas és el 15 per cent del salari.

El terme per a fer el dipòsit del capital és d'un mes.

Segons el Reglament, el dia 31 de març de 1933 quedaren anul·lades automàticament totes les pòlisses, i fins les obliga a reintegrar les primes que ja hagin cobrat.

Finalment, acabarem aquest petit estudi de divulgació de la nova Llei, interessant igualment patrons i obrers; els primers perquè cobreixin tot seguit la seva responsabilitat, i els segons perquè coneguin quins màxims i límits els assenyalava, evitant així possibles malentesos i, sobretot, rancúnies, que moltes vegades tenen per origen el desconeixement dels drets i deures de cadascú.

Quantes i quantes desgràcies, que després lamentem, no s'evitarien si tothom conegués fins a quin marge pot exigir els seus drets i fins on l'obliguen els seus deures!

El compliment d'aquesta Llei no obeeix al caprici de cap ministre. No és cap novetat a l'estranger; a França, per exemple, les indemnitzacions per a pensions o rendes, es fan des de l'any 1898.

Una mirada rapidíssima al món, en aquest aspecte, ens dirà la

Relació de la quantia de les indemnitzacions per accidents del treball a diversos països

A) Cas de mort

Alemanya. — Renda Vitalícia: 60 per cent del salari anual, fins a 1.800 marcs; 20 per cent de tot el que excedeix a aquesta quantitat. El mínim de renda és de 60 per cent dels salaris locals dels adults.

Les despeses d'enterrament són del 6 i 2/3 per cent del salari anual, amb un mínim de 50 marcs.

Argentina. — Indemnització global de 1.000 vegades el salari diari, amb un màxim de 6.000 pesos. Les despeses d'enterrament, amb un màxim de 100 pesos.

Austràlia. — La indemnització global de tres vegades el salari anual amb un màxim de 500 lliures. La indemnització mínima és de 200 lliures. Les despeses d'enterrament, 30 lliures, que es pagaran en el cas de no haver rebut altra mena d'indemnització.

Bèlgica. — La indemnització global equivalent al valor capitalitzat d'una renda vitalícia del 30 per cent del salari anual (màxim 12.000 francs), basats sobre l'edat del treballador en el moment de la defunció. El cònjuge o ascendents poden demanar que el terç, com a màxim, del valor de la seva renda se'ls pagui directament. Les despeses d'enterrament, que primer foren assenyalades en 75 francs, s'eleven a 400.

Brasil. — Indemnització global de tres vegades el salari anual, amb el màxim de 7.200 milreis (exceptuant els lliuraments efectuats abans de la defunció). Despeses d'enterrament, 100 milreis.

Txecoslovàquia. — Renda del 66 i 2/3 per cent del salari anual amb un mínim de 8.000 corones per any. Màxim 9.000 corones.

Xile. — Renda: vídua, 20 per cent del salari; els fills, 40 per cent entre tots, amb dret a alimentació. En el cas de faltar la mare, se'ls passa fins a la totalitat.

Dinamarca. — Indemnització: per a la vídua, quatre vegades el salari anual; a més, a cada fill, segons els que li quedaven, al pare, de mantenir-lo, fins a una vegada i mitja el salari anual si solament queden fills, fins a tres vegades el salari. Fins a 200 corones per a despeses fúnebres.

França. — Renda de 60 per cent dels guanys anuals, fins a 4.500 francs; 15 per cent de tot el que excedeixi

de 4.500 sense arribar a 15.000, i 7 1/2 per cent del que excedeixi de 15.000 francs. Per despeses d'enterrament, dos-cents francs.

Anglaterra. — Indemnització global de tres vegades el salari anual, amb un màxim de 300 lliures, més una assignació familiar. El màxim serà de 600 lliures; el mínim, de 200, més l'assignació familiar. (S'exceptuen els lliuraments verificats abans de la defunció). Despeses d'enterrament 15 lliures com a màxim, pagadores únicament quan no hagin rebut cap altra mena d'indemnització.

Hongria. — Renda d'un any, des del dia de la mort, i encara, a la vídua, vuit per cent anual del salari; als fills, quinze per cent, i si són o quedessin orfes totals, 30 per cent; als pares, 20 per cent; sense excedir mai en conjunt del 66 i 2/3 per cent. I encara despeses d'enterrament.

Itàlia. — Indemnització global equivalent a cinc vegades el salari anual, amb un màxim de 30.000 lires i un mínim de 5.000. El valor de la indemnització el fixa la llei d'acord amb l'edat i el sexe de la víctima i el nombre dels seus parents. La indemnització s'augmenta en un 10 per cent, fins a un màxim de 50 per a la vídua i cada fill menor de quinze anys.

Japó. — Indemnització global superior a un mínim del salari de 170 dies laborables, sense mínim absolut. Per enterrament, 10 yens.

Letònia. — Renda: un terç a la vídua; un cinquè a cada fill si viu l'altre pare i un terç si no viu; un sisè a cada un dels pares i avis; un cinquè a cada germà i nét si són orfes totals, fins als 16 anys. Quaranta dies de salari per despeses d'enterrament.

Països Baixos. — Renda vitalícia de 60 per cent del salari diari (màxim de 4'80 florins per dia). Per enterrament, 30 vegades el jornal diari i com a màxim 240 florins.

Nova Zelanda. — Indemnització global de 156 vegades el salari setmanal i amb un màxim de 750 lliures i un mínim de 200. (S'exceptuen els lliuraments efectuats abans de la defunció.) Despeses d'enterrament fins a un màxim de 50 lliures.

Polònia. — Per als efectes de la indemnització sobre accidents de treball es divideix en dues parts.

Antic territori alemany: renda vitalícia del 60 per cent del salari anual, fins a 1.800 sloty; 20 per cent del que excedeixi d'aquesta quantitat. El mínim és el de 60 salari anual.

per cent per als adults. Per enterrament, 66 i 2/3 del

Antics territoris austriac i rus: 66 i 2/3 per cent del salari anual. Per enterrament, un màxim de 66 i 2/3 per cent del salari mensual.

Rússia. — Renda de 66 i 2/3 per cent del salari mensual mitjà. Per enterrament, com a màxim, una vegada el salari mensual.

Suïssa. — Renda del 60 per cent del salari anual fins a un màxim de 3.600 francs. Per enterrament, màxim, 40 francs.

Suècia. — Renda anual d'un quart per cent del salari al cònjuge; un sisè del mateix salari a cada fill fins als 16 anys; un quart als pares, sense excedir del conjunt els dos terços. Enterrament, fins a una dotzena part del salari, mínim 100 corones.

B) Cas d'incapacitat permanent o total

(La quantia s'expressa en funció del salari base)

Alemanya. — Renda del 66 i 2/3 per cent del salari anual, fins a 1.800 marcs; 22 i 2/9 per cent de la quantitat que excedeix de 1.800; cent per cent del salari

anual si l'accidentat necessita l'assistència d'altra persona.

Tot això a partir de la 14.ª setmana.

Argentina. — Mil vegades el jornal diari (indemnització global).

Austràlia. — Cinquanta per cent setmanal; cent per cent per al cas de treballadors menors de 21 anys i amb un jornal mínim de 20 xelins per setmana (renda).

Bèlgica. — Renda del 50 per cent del salari anual (màxim 1.200 francs del còmput). La víctima pot demanar que el terç, com a màxim, se li pagui en capital.

Brasil. — Suma global de tres anys de salari.

Txecoslovàquia. — Renda, a partir de la cinquena setmana, de 66 i 2/3 per cent del salari anual; cent per cent en el cas que necessiti l'assistència d'altra persona.

Xile. — Renda del 60 per cent del salari anual.

Dinamarca. — Socors d'invalidesa de diversa quantia, segons el seu grau; oscilla entre 5 i 16 vegades del salari anual.

França. — Renda del 66 i 2/3 per cent del salari anual, fins a 4.500 francs; 16 i 2/3 per cent del que excedeixi de 4.500 fins a 15.000, i 8 i 1/3 del que excedeixi de quinze mil.

Anglaterra. — Renda del 50 per cent del salari setmanal en el cas que aquest sigui major de 50 xelins. Si és menor, la indemnització és un 50 per cent més la meitat de la diferència entre la dita indemnització i 25 xelins, o entre aquesta i el salari setmanal, i s'escull la quantitat que resulta menor d'aquestes dues.

Hongria. — Renda del 66 i 2/3 per cent.

Itàlia. — Suma global de cinc vegades el salari anual.

Japó. — Suma global amb un mínim de 150 jornades de salari; aquest mínim és de 170 per als treballadors que necessitin l'assistència d'altra persona.

Letònia. — Renda de 70 per cent del salari anual (80 per als ferroviaris). En alguns casos (bogeria, ceguesa, etcètera), el salari anual íntegre.

Nova Zelanda. — Renda del 58 per cent dels salaris setmanals (els lliuraments cessen en acabar el termini de sis anys).

Països Baixos. — Renda del 70 per cent del salari diari i cent per cent quan requereixi l'assistència d'altra persona.

Polònia. — Antic territori alemany: igual que a Alemanya. Antics territoris austriac i rus: des de la cinquena setmana 66 i 2/3 per cent del salari anual; cent per cent si requereix l'assistència d'altra persona.

Rússia. — Renda del 66 i 2/3 per cent del salari mitjà mensual; cent per cent en casos de necessitar d'altra persona.

Suècia. — Renda de dos terços del salari anual; pot ésser superior si la víctima exigeix atencions especials. En certes circumstàncies es podrà pagar un capital, per una sola vegada, fins al valor màxim en capital de la renda.

Suïssa. — Renda del 70 per cent del salari anual; cent per cent en casos de necessitar l'assistència d'altra persona.

Uruguai. — Renda del 66 i 2/3 per cent.

Estats Units. — Tots els Estats tenen una legislació independent. L'Estat de New-York assenyala la indem-

nització dels dos terços dels jornals setmanals, però en cap cas no podrà excedir de 25 dòlars per incapacitat total o permanent. En cas d'incapacitat parcial assenyala la indemnització de 20 dòlars.

La quantitat màxima mai no podrà passar de 5.000 dòlars.

Quantia de la indemnització per accidents del treball en el cas d'incapacitat

A) Incapacitat permanent parcial

Alemanya. — A partir de la 14.ª setmana, una fracció de la renda per incapacitat total proporcional a la reducció de salari.

Argentina. — Indemnització global de 1.000 vegades la reducció del salari diari.

Austràlia. — Renda, com a màxim, del cent per cent de la reducció dels salaris setmanals.

Bèlgica. — Renda igual al 50 per cent de la reducció del salari anual. El Jutge pot ordenar que es pagui el valor de la renda íntegra en capital a la víctima, quan els deutes no s'elevin a 300 francs.

Brasil. — Indemnització global entre el 50 i el 60 per cent de la indemnització corresponent a la incapacitat total.

Txecoslovàquia. — Renda, a partir de la cinquena setmana, del 66 i 2/3 per cent de la reducció de salari.

Xile. — Indemnització que no excedeixi de dos anys de salari. En el cas de mutilació greu, renda anual del trenta per cent.

Dinamarca. — Com la total.

França. — Renda del 50 per cent de la reducció del salari anual.

Gran Bretanya. — Renda del 50 per cent de la reducció del salari setmanal, sempre que aquest sigui superior a 50 xelins; si és menor, la indemnització setmanal és proporcional a la diferència entre els salaris anteriors i posteriors a l'accident.

Hongria. — Renda d'una fracció de $66 \frac{2}{3}$ per cent, proporcional a la pèrdua de capacitat.

Itàlia. — Indemnització global de sis vegades la reducció dels salaris anuals. A l'agricultura, la indemnització és una fracció de la suma global per incapacitat total, proporcional a la reducció del salari.

Japó. — Indemnització global. En el cas que el treballador no pugui continuar la seva ocupació habitual, serà d'un mínim de 100 dies de treball. Si el treballador pot reprendre les seves ocupacions habituals, però amb capacitat de treball més reduïda, se li concedeix un mínim de 30 dies de salari.

Nova Zelanda. — Renda del 5 per cent de la reducció del salari setmanal. (Els lliuraments acaben al cap de sis anys).

Països Baixos. — Renda del 70 per cent de la reducció del salari diari.

Polònia. — Antic territori prussià: igual que a Alemanya. Antics territoris austríac i rus: a partir de la cinquena setmana el $66 \frac{2}{3}$ per cent de la reducció de la capacitat de treball.

Rússia. — La quantia de la renda depèn del grau d'incapacitat i dels recursos de la víctima.

Suècia. — Renda corresponent a la disminució de capacitat, augmentada per una quantitat corresponent a les despeses anuals probables de renovació de pròtesi, etc.

Suïssa. — Renda del 70 per cent de la pèrdua del salari corresponent al percentatge de disminució de capacitat.

Uruguai. — Renda del 50 per cent de la reducció del salari anual.

B) Incapacitat temporal total

Alemanya. — Durant les quatre setmanes primeres, el 50 per cent del jornal diari. Després, fins a la 13.ª setmana el 66 i 2/3.

Argentina. — Cinquanta per cent del salari diari.

Austràlia. — No es distingeix la incapacitat permanent de la temporal.

Bèlgica. — Cinquanta per cent del salari diari. (Màxim 12.000 francs anuals pel còmput.)

Brasil. — Cinquanta per cent del salari diari.

Txecoslovàquia. — 66 i 2/3 per cent del jornal diari durant quatre setmanes.

Xile. — Mig salari fins a la curació.

Dinamarca. — Indemnització diària, 2/3 parts del salari, com a mínim, d'una corona, i màxim, de 5'25.

França. — Cinquanta per cent del salari diari.

Gran Bretanya. — No es fa distinció entre la incapacitat permanent i la temporal.

Hongria. — Fins a la fi del tractament, el 75 per cent del salari mig diari.

Itàlia. — Cinquanta per cent del jornal diari. A l'agricultura, la indemnització es calcula amb referència al sexe i edat del treballador. S'exceptuen els propietaris, arrendataris i llurs dones i fills.

Japó. — Mínim del 50 per cent del jornal diari; 33 i 1/3 per cent a comptar del quart mes.

Letònia. — No es distingeix la incapacitat permanent de la temporal.

Nova Zelanda. — No es fa distinció entre la incapacitat permanent i la temporal.

Països Baixos. — Setanta per cent del jornal diari; cent per cent si l'accidentat necessita l'assistència d'altra persona.

Polònia. — Durant les 13 primeres setmanes, el 60 per cent del jornal diari (per a l'antic territori prussià). En els antics territoris austríac i rus, la mateixa quantitat, però només durant quatre setmanes.

Rússia. — Cent per cent del salari normal fixat per a la categoria a què pertany la víctima, amb un mínim igual al jornal efectiu.

Suècia. — Indemnització diària d'una a 5'50 corones, segons el salari anual. Despeses de metges, pròtesi, etc.

Suïssa. — Vuitanta per cent del jornal diari, fins a un mínim de 16'80 francs diaris.

Uruguai. — Cinquanta per cent del jornal diari.

* * *

Així veiem que la gran majoria de les nacions tenen establerta la indemnització per rendes, tal com s'exigirà des del mes d'abril al nostre país.

En les poquíssimes nacions que no ho efectuen per renda, o sigui que paguen una indemnització global, com l'Argentina, Brasil, Dinamarca, Itàlia i el Japó, paguen quantitats molt superiors a les que pagaven fins ara; ací, al nostre país, i àdhuc en algunes d'aquelles, les tals quantitats són superiors a les sumes de la capitalització del capital que per les rendes s'exigiran des d'ara.

Indubtablement que aquesta Llei, ensems que justa i equitativa, acabarà amb la vergonya que significava en reclamar un obrer una indemnització que, quan la cobrava, ell era el que menys import veia, ja que les filtracions, abans no arribava a la seves mans, eren molt corrents.

Consideracions finals Es pot calcular el percentatge en cas de mort o incapacitat permanent, en un 2 per mil del total d'obriers.

Revisats els accidents succeïts en una Campanyia de f. c. durant cinc anys, ha donat aquest percentatge.

Els accidents de mort o incapacitat permanent, a tot Catalunya i en un any, poden calcular-se en un miler.

La quantitat mitjana d'indemnització per obrer, segons càlculs d'una de les més importants Companyies d'Assegurances, és de 25.000 pessetes com a màxim.

Sobre aquesta base podem fer un càlcul molt aproximat dels capitals de garantia:

1.000 obrers anuals a 25.000 pessetes = 25.000.000 ptes.

Un cop d'ull sobre aquesta fabulosa quantitat ens dirà quina importància té per a la Caixa Col·laboradora, si recordem que la diferència d'interessos del 3 i 1/2 al 5 per cent normal, pot representar un ingrés formidable per al fons especial de garantia.

Un punt hi ha que ha servit per a fer una campanya sorda a la nova llei, i és basat en una falsedat que convé aclarir.

El possible bloqueig del capital

Contra el parer de molts esperits simplistes, la capitalització per a garantir les rendes no vol pas dir que es tracti d'una quantitat fantàstica de milions blocats. Segurament que els que això pensen, creuen que el patró, o les Mutualitats, han de deixar el capital que correspon al 3 i 1/2 per cent per a garantia de la renda a pagar, quan, en realitat, el que s'ha de dispositar és l'import de les rendes, calculades, naturalment, sobre bases sòlides i tarifes internacionals que ja assenyala el Reglament; i és evident que si tenim en compte l'acumulació d'interessos compostos, la quantitat, si bé interessant, no assolirà mai les proporcions gegantines que alguns creien, o volien fer creure.

I, encara que així fos, mai no seria un capital bloquejat, perquè, indubtablement, la Caixa Nacional, o les seves col·laboradores, no s'acontentaran pas amb limitar-se a tenir els capitals inactius, sinó que es dedicaran a fer córrer el diner, obtenint així un marge important amb la diferència del tipus d'interès.

Aquest benefici, naturalment, ha d'anar a augmentar el fons especial de garantia, per a cobrir les indemnitzacions en cas d'insolvència del patró, o una duració major que la prevista segons càlculs internacionals de la vida humana.

Confiem que les dades precedents hauran informat a bastament sobre la importància social de la nova legislació sobre accidents del treball, que ens col·loca al nivell de les altres nacions en aquest nou aspecte, un gra de sorra a adjuntar a les noves bases per a la reconstitució de la vida social dels pobles, després del trasbals de la Gran Guerra.

RF-16-81